

Εμπνευσμένο από μια ιστορία που του είχε διηγηθεί ο παππούς του, ο Sam Mentes γυρίζει ένα επικό πολεμικό φιλμ. Ο οποίος παππούς ονόματι Alfred, ήταν γέννημα θρέμμα της Καραϊβικής και δη του Τρίνινταντ. Πήγε να σπουδάσει στο Ηνωμένο Βασίλειο, παγκόσμια αποικιοκρατική δύναμη τότε και αντί για τα έδρανα του Πανεπιστημίου, βρέθηκε να υπηρετεί στην πρώ τη ταξιαρχία τυφεκιοφόρων για τον «Βασιλιά και την χώ ρα».

Κι' από την Καραϊβική βρέθηκε στη Φλάνδρα του Βελγίου να πολεμά στην πρώτη γραμμή του πυρός, για την Ανταντ και μάλιστα κέρδισε παράσημο ανδρείας. Καθότι ήταν μικρός το δέμας, συχνά τον χρησιμοποιούσαν ώστε να περνά μηνύματα στην ουδέτερη ζώνη κάτω από παχύ στρώμα ομίχλης που συχνά καθόταν πάνω στην επιφάνεια της γης, διότι δεν γινόταν εύκολα αντιληπτός.

Από τις διηγήσεις του παππού του, ο οποίος έφθασε τα '94 για να εγκαταλείψει τα εγκόσμια το '91 στα Barbados, ο Mentes εμπνεύστηκε το επικό του πολεμικό φιλμ. Είναι η ιστορία ενός στρατιώτη και ενός δεκανέα των Βρετανικών δυνάμεων να περάσουν μέσα από εχθρικές θέσεις, σε ένα έδαφος που περικλείει κάθε είδους απειλές προκειμένου να μεταφέρουν ένα μήνυμα θα που σώσει εκατοντάδες ζωές, ανάμεσά τους και αυτή του αδελφού του στρατιώτη. Καθόλου τυχαίο βεβαίως, που επιλέγεται ο συγκεκριμένος στρατιώτης για την αποστολή.

Κατ' αρχάς, συντηρεί ένα κλίμα σασπένς, που σε κρατά σε μια αγωνία σχεδόν σε όλη τη διάρκεια. Είναι διάχυτη και διαρκής η αγωνία για την τύχη των πρωταγωνιστών. Ακολούθως, περιέχει καταιγιστική δράση, τόσο πολύ που συχνά κρίνεται και ως υπερβολική, παρασυρόμενος ίσως από τις τζεϋμσμποντικές του παραγωγές. Θα μπορούσε να έχει και μικρότερες και λιγότερες δόσεις δράσης χωρίς να χάσει σε τίποτα η παραγωγή.

Επίσης διατηρεί ένα αντιμιλιταριστικό πλαίσιο, χωρίς να το επιβάλει, δίχως να το υπογραμμίζει, αλλά υπάρχει. Η ματαιότητα της πολεμικής εμπλοκής είναι παντού. Το αυτό ισχύει και για ένα είδος αντιγερμανισμού. Παρουσιάζονται ανέντιμοι, αιμοβόροι, φρικαλέοι.

Εννοείται ότι κοστούμια, σκηνικά, μακιγιάζ είναι κορυφαία δημιουργώντας μαζί με τις λήψεις μια αληθοφανή εικόνα που σε συνδυασμό με τα εφέ κρατά το θεατή κοντά, ενώ οι νυκτερινές λήψεις με τις σκιές από τις φωτοβολίδες μέσα στα χαλάσματα είναι υποβλητικές.

Η ταινία ανοίγει και ολοκληρώνεται με τον πρωταγωνιστή ακουμπισμένο σε ένα δένδρο. Τριγύρω του, η ειρηνική εικόνα μιας καταπράσινης ανοιξιάτικης φύσης. Σε ότι αφορά τα πλάνα και την μουσική υπόκρουση όταν απεικονίζονται ειρηνικοί αγροί, έχει δανειστεί τη φιλοσοφία που διακατέχει σε αντίστοιχα θέματα τον Terence Malick. Σε όλη διάρκεια ο ουρανός είναι γκρίζος βαρύς, συντείνοντας στο δύσθυμο κλίμα. Στα τελευταία πλάνα με τον ήρωα ακουμπισμένο στο δένδρο αποκαμωμένο αλλά με την αποστολή του πετυχημένη μετά από μύριες δυσκολίες, γαλάζια κομμάτια στο ουράνιο θόλο προσφέρουν μια στάλα αισιοδοξίας.